

станжхъ, като бѣхъ убѣденъ че Богъ е у мене, че ми е простилъ слабостта. Тогази сичкитѣ ми злочестии, мжкитѣ на процесътъ, прѣдвизжданъето за бѣсно, виждахъ ми се нищо. Хваляхъ се дѣто страдамъ, като това ми даваше случая да изпълнѣ една длъжностъ, защото, като страдахъ съсъ самоотвържене, съображявахъ се и съсъ заповѣдта на Господа.

Слава Богу, сега знаяхъ да четж Библията. Не бѣше веке онуй врѣме, когато не знаяхъ да я уцѣнявамъ освѣнъ съсъ глупавата критика на Волтера, като повтаряхъ изречения; които не сж лъжливи или смѣшни освѣнъ за невѣжята или лукавиятъ, който не иска да имъ разумѣе разумътъ. Тя бѣше за мене явно законникътъ на светостта, а дѣто ще каже и на истината. Тогази съгледахъ, колко малко философия ща има онзи човѣкъ, който се намѣри докаченъ отъ несъвършенствата на стилътъ ѣ, или каква гърдостъ ще има той, ако да прѣзира сичко което не е облѣчено съсъ великолѣпни форми; колко е глупаво да си въобрази човѣкъ, едно таквози събрание отъ книги, които сж сѣкоги почитали, да нѣма една основа дѣто не може да се поклати.

Млого хора сж я злоупотрѣбили, много поискахъ да я направѣтъ законникъ на безправдата, подтвърдене на грѣхътъ имъ: това е истина; нѣ знаемъ, че човѣкъ може да злоупотрѣби сичко; и само сега ли злоупотрѣбленъето на сичко, което е добро отъ само себе си, трѣбува да го направи да мине за лошо?

Иисусъ Христосъ ни го каза, сичкиятъ законъ, пророцитѣ, сичкиятъ купъ отъ светитѣ книги, сичко дохожда до правилото да обичя човѣкъ Бога и хората. И подобни Писания не ще ли да бждѣтъ истината